

عنوان مقاله:

تبيين نظريه «ذاتی بودن رابطه لفظ و معنا» در اصول فقه اماميه و ارائه آثار حقوقی آن

محل انتشار:

پژوهش نامه حقوق اسلامی، دوره 25، شماره 2 (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 34

نویسندگان:

سجاد افشار - استادیار، گروه حقوق عمومی، دانشکده حقوق، واحد تهران جنوب، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

امین ابراهیم زاده - دانش آموخته کارشناسی ارشد حقوق خصوصی، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه شاهد، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

بحث از چگونگی دلالت لفظ بر معنا، یکی از اولین و مهم ترین مسائل علم اصول فقه و مبادی زبان شناختی - فلسفی علم اصول است که نشان دهنده توانایی این علم در حل فلسفی مهم ترین پرسش های زبانی است. نظریه مشهور میان فلاسفه غربی و هم چنین اصولیون شیعه، «وضعی بودن» رابطه لفظ و معنا است. با این همه، قول به «ذاتی بودن» رابطه لفظ و معنا در غرب حامیان شاخصی از افلاطون تا چامسکی داشته است. مقاله حاضر با رویکرد توصیفی تحلیلی کوشیده است تا ضمن معرفی و تبیین دیدگاه «ذاتی بودن رابطه میان لفظ و معنا»، آثار و نتایج آن را در تاریخ نظام حقوقی کشور مورد بررسی قرار دهد و به واکاوی نظریه ذاتی بودن در میان نظرات علمای اصول فقه شیعه و به علاوه در دیدگاه صاحب نظران مغرب زمین بپردازد. هم چنین، مسائل پیرامونی این نظریه از قبیل نقاط قوت و اشکالاتی که بر این نظریه وارد شده است و البته بررسی آثار پذیرش این دیدگاه در نظام حقوقی کنونی، دور از نظر نگارندگان نبوده است. محصل پژوهش آن است که به رغم نقاط قوت تحلیلی نظریه ذاتی بودن، ادله اقامه شده برای این نظریه ناکافی و پذیرش آن مورد تردید است.

کلمات کلیدی:

وضع الهی، دلالت وضعی، دلالت ذاتی، دلالت لفظ بر معنا، رابطه لفظ و معنا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2055497>

